

Arrest

nr. 193 270 van 6 oktober 2017
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster op 2 mei 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2017 met refertenummer 70249.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 augustus 2007 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bij het Belgische Consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een visumaanvraag type C (kort verblijf) in. Op 9 oktober 2007 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.2. Op 25 april 2014 dient de verzoekster bij het Belgische Consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met

haar schoonzoon, Z.M.M., die de Spaanse nationaliteit heeft. Op 21 augustus 2014 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.3. Op 30 maart 2015 dient de verzoekster bij het Belgische Consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een tweede aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging met haar schoonzoon. Op 4 juni 2015 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.4. Op 2 november 2016 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar schoonzoon Z.M.M., die de Spaanse nationaliteit heeft. Op 28 april 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 2 mei 2017. Deze beslissing luidt als volgt:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.11.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokken voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- arbeidsovereenkomst dd. 02.01.2015 op naam van de dochter van betrokkene en bijbehorende loonfiches voor de periode juli-september 2016; attesten van arbeidsongeschiktheid (Onafhankelijk Ziekenfonds) dd. 08.11.2016 en 14.11.2016; arbeidsovereenkomst dd. 01.12.2014 (JKS) op naam van de referentiepersoon met bijbehorende loonfiches (juli – oktober 2016); aangifte in de personenbelasting inkomstenjaar 2015 – aanslagjaar 2016*
- bewijzen geldstortingen (MoneyTrans) dd. 20.11.2016 vanwege de referentiepersoon uit de periode 2012-2016*
- 'attestation de non profession' dd. 07.11.2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene geen werk heeft.*
- 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice) 2015' dd. 07.11.2016 n° 30751-216: dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene, en dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*
- attesten dd. 09.11.2016, 14.11.2016 en 01.12.2016 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon en zijn echtgenote tot op datum van het attest geen financiële steun kregen vanwege het OCMW te Antwerpen.*

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert november 2016 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter

het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Verzoekster diende aan aanvraag tot gezinshereniging in als bloedverwant in opgaande lijn die ten laste is en haar dochter en diens echtgenoot in België vervoegt of begeleidt. (artikel 40bis §2, eerste lid, 4° Vw.)

Dit artikel stelt dat als een familielid van een burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen [..]'

Er dient met andere woorden aangetoond te worden dat verzoekster ten laste is van haar dochter en schoonzoon.

Verzoekster legde een aantal documenten voor om aan te tonen dat ze effectief 'ten laste' is. Verzoeker wenste hiermee aan te tonen dat ze reeds in Marokko op structurele wijze afhankelijk was van de steun van haar dochter en schoonzoon.

Desalniettemin weigerde verwerende partij de aanvraag, omdat verzoekster niet voldoende zou hebben aangetoond effectief onvermogen te zijn. Hierdoor zou niet afdoende blijken dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft moeite met het 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice) 2015' van 07/11/2016 dat verzoeker voorlegde, en stelt hierover het volgende: "dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene, en dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer kan niet uitgesloten worden, en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene."

Verwerende partij ging echter omwille van verschillende redenen te kort door de bocht.

2. In de eerste plaats kan men het 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice) 2015' niet zomaar aan de kant schuiven met als argument dat het louter een verklaring op eer betreft.

Dit attest werd afgeleverd door de lokale belastingautoriteit van Nador, die een overzicht geeft van de inkomsten van verzoekster. Men mag aannemen dat een belastingdienst op de hoogte is van de inkomsten van personen. Deze inkomsten dienen immers als basis voor de berekening van de belastingen die verschuldigd zijn.

Het attest geeft duidelijk aan dat verzoekster géén inkomsten had in het jaar 2015.

De lokale belastingautoriteit heeft dit document ondertekend en bijgevolg de inhoud bekrachtigd.

Het klopt verder dat het attest een 'gesolliciteerd karakter' heeft. Verzoekster heeft zich immers tot haar autoriteiten gewend om een attest aan te vragen. Elk attest dat men bij een overheid aanvraagt (uittreksel uit het strafregister, samenstelling van gezin, ...) heeft een 'gesolliciteerd karakter'. In de logica van verwerende partij, zou dit de bewijswaarde van zulke attesten aantasten? Moet men van overheden verwachten dat deze spontaan allerhande attesten afleveren aan haar onderdanen, zonder dat deze onderdanen te kennen geven dat ze een bepaald attest nodig hebben, om toch maar zeker te voorkomen dat er sprake is van een 'gesolliciteerd karakter'? Het ontbreekt verwerende partij aan realiteitszin.

Men kan het 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice) 2015' dan ook niet zomaar alle bewijskracht ontzeggen.

Relevant hierbij is ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden¹, die het volgende stelt:

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten. Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was. In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen." (eigen onderlijning)

Volgens deze mededeling van de Europese Commissie, die een sterke interpretatieve waarde heeft, mag het bewijs van 'ten laste zijn' met elk passend middel bewezen worden. Dit wordt bevestigd door het Hof van Justitie, die stelt dat het 'ten laste zijn' een feitenkwestie is, en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Ook een ander bewijsmiddel dan een certificaat afgeleverd door de bevoegde autoriteit in het land van herkomst, moet aanvaard worden.

Hieruit volgt a fortiori dat ook het attest van verzoekster, waaruit blijkt dat ze in het jaar 2015 geen inkomsten had, en dat bekrachtigd werd door de lokale belastingdienst niet zomaar aan de kant mag geschoven worden als bewijselement.

3. Ten tweede vergeet verwerende partij om het dossier holistisch te bekijken, en alle bewijsstukken én verzoeksters' profiel mee in overweging te nemen.

Verzoekster legde niet enkel een 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice) 2015', maar ook bewijzen van geldstortingen.

Het gaat hierbij niet zomaar om een aantal geldstortingen vanwege de referentiepersoon. Vanaf het jaar 2012 tot 2016 schreef verzoeksters' schoonzoon op regelmatige basis geld over. In totaal gaat het om meer dan 16 000 Euro. Deze maandelijkse overschrijvingen stelden verzoekster in staat om in haar levensonderhoud te voorzien (zeker gezien de lage levenskost in Marokko).

Deze substantiële maandelijkse overschrijvingen gedurende vele jaren naar verzoekster, tonen aan dat er een afhankelijkheidsrelatie was tussen verzoekster en haar dochter en schoonzoon.

Verwerende partij vergat voorts rekening te houden met het zwakke economische profiel van verzoekster. Het gaat immers om een weduwe van 62 jaar oud. waarvan men in een land als Marokko moeilijk kan verwachten dat ze zelfstandig in haar levensonderhoud voorziet.

Dit zwakke economische profiel, gecombineerd met de substantiële maandelijkse overschrijvingen gedurende vier jaar, én het attest ondertekend door de Marokkaanse belastingdienst waaruit blijkt dat verzoekster geen eigen inkomsten had in het jaar 2015, tonen op afdoende wijze aan dat verzoekster afhankelijk was van de steun van haar familie in België om in haar levensonderhoud te voorzien.

Verwerende partij miskent dan ook de bewijslast van de stukken in het dossier, en ging uiterst onzorgvuldig te werk door niet alle bewijsstukken in overweging te nemen en het dossier holistisch te bekijken.

4. Voorts schendt de bestreden beslissing het hoorrecht. Het hoorrecht wordt voorgeschreven door artikel 41 van het Handvest, dat stelt:

"(...)"

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

"81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de recht en van de verdediging een al gemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. 1-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. 1-10369, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procédure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procédure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procédure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procédure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. 1-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te

onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität Munchen, C-269/90, Jurispr. blz. 1-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging."

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van de Richtlijn 2004/38/EG.

Omdat de bestreden beslissing de uitvoering van Unierecht betreft, is het hoorrecht, vervat in artikel 41 van het Handvest, in casu van toepassing.

Het Hof van Justitie oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve proced re en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beinvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt het verband tussen het recht van eenieder om te worden gehoord en de andere rechten en plichten die voortvloeien uit het tweede lid van artikel 41 van het Handvest, namelijk het recht om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, en de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. Zo stelde het Hof dat het recht op inzage in de documenten een van die procedurele waarborgen is die ervoor moet zorgen dat het recht om te worden gehoord op een effectieve wijze kan worden uitgeoefend (HvJ 11 juli 2007, T-170/06, Alrosa, ptn. 197 en 201).

Het recht om te worden gehoord impliceert niet alleen dat de overheid met de nodige aandacht kennisneemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken maar ook dat het besluit omstandig moet worden gemotiveerd (HvJ 21 november 1991, C-269/90, TU Munchen, pt. 14 en HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn. 38 en 59).

In een arrest van het Gerecht van 20 september 2011 werd verduidelijkt dat de overheid (in casu betrof het een aanbestedende dienst), om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarde van een doeltreffende voorziening in rechte is voldaan, aan haar motiveringsplicht moet voldoen door een toereikende motivering te verschaffen aan elke afgewezen inschrijver die daarom verzoekt, zodat deze laatste die voorziening kan inroepen onder zo goed mogelijke omstandigheden en de mogelijkheid heeft om met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden. De verplichting om een bestreden beslissing te motiveren, is een wezenlijk vormvereiste, dat namelijk is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122).

Aangezien de "doeltreffende voorziening in rechte", zoals eerder al is gebleken, in de eerste plaats moet worden gegarandeerd door de nationale rechters die, als eersten, het recht van de EU moeten vrijwaren en afdwingen, ligt het voor de hand dat de motiveringsplicht in deze bepaling zich niet beperkt tot de instellingen en organen van de Unie. Bevestiging van dit standpunt kan ook worden gevonden in het arrest Heylens (HvJ 15 oktober 1987, 222/86, Heylens, pt. 15). In dit arrest wordt overigens de link gemaakt tussen de motiveringsplicht en de rechten van verdediging: "Wanneer echter, zoals in casu, meer in het bijzonder de doeltreffende bescherming moet worden gewaarborgd van een fundamenteel recht dat het verdrag de werknemers van de gemeenschap toekent, moeten deze laatsten dit recht bovendien onder zo goed mogelijke omstandigheden kunnen verdedigen en moeten zij de mogelijkheid hebben om met volledige kennis van zaken te beslissen of zij er baat bij hebben om zich tot de rechter te wenden".

Indien verzoekster, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, op de hoogte zou gebracht geweest zijn van het standpunt van het bestuur over het feit dat haar een bijlage 20 zou betekend worden omdat verwerende partij meent dat de onvermogensdichtheid in Marokko niet voldoende was aangetoond, dan had verzoekster bijkomende attesten kunnen opvragen bij de Marokkaanse overheid. Nu is zij hiervan nooit op de hoogte gebracht, waardoor het hoorrecht wordt geschonden.

Verwerende partij had in dit geval rekening kunnen houden met de bijkomende documenten van verzoekster. De kans is erg reëel dat verwerende partij in dit geval tot een andere beslissing was gekomen.

5. Conclusie

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken uit de beslissing. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. In casu is dat niet het geval, zoals hierboven werd aangetoond. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Verwerende partij meende ten onrechte dat verzoekster niet ten laste is van de referentiepersoon, en weigerde op die basis de aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40 bis, §2 eerst lid, 4 ° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel werd door verwerende partij dan ook geschonden.

Verwerende partij diende rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval, en het evenredigheidsbeginsel te respecteren. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, en werden de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, artikel 40bis van de vreemdelingenwet, de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het hoorrecht en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt dat het ‘attestation du revenu global imposé au titre de l’année (exercice) 2015’ afgeleverd werd door de lokale autoriteiten van Nador en dus niet zonder meer aan de kant kan worden geschoven. Uit dit attest blijkt dat zij geen inkomsten had in 2015. Bovendien liggen er ook bewijzen van geldstortingen voor: van 2012 tot 2016 werd een bedrag van ongeveer 16000 EUR overgeschreven aan verzoekster door haar schoonzoon. Er was dus wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar dochter en schoonzoon. Verzoekster heeft een economisch zwak profiel (zij is weduwe van 62 jaar) zodat moeilijk kan verwacht worden dat zij in het land van herkomst zelfstandig in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien.

Tot slot betoogt zij dat het hoorrecht werd geschonden, nu zij bijkomende attesten had kunnen opvragen bij de Marokkaanse autoriteiten indien zij had geweten dat de onvermogensdichtheid niet voldoende werd aangetoond.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bloedverwanten in de zin van artikel 40bis §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze in het land van herkomst deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, dan wel indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Het weze verduidelijkt dat deze bewijzen van reële afhankelijkheid dienen geleverd te worden, ten einde te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid louter met het oog op een aanvraag gezinshereniging zou geënceneerd worden. Het legitieme doel van deze voorwaarde is aldus om te vermijden dat op artificiële wijze een financiële band wordt gecreëerd (RVV nr. 186 301 dd. 28 april 2017).

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient verzoekster aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, in casu haar schoonzoon (materieel en/of financieel). Het spreekt voor zich dat verzoekster dient aan te tonen dat deze vorm van 'ten laste zijn' significant en noodzakelijk is. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk.

In het licht van voorgaande is het geenszins onredelijk dat verwerende partij voldoende bewijzen van onvermogen vraagt van verzoekster. Daartoe legt zij inderdaad een 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice) 2015' afgeleverd door de lokale autoriteiten van Nador. Het betreffende stuk attesteert inderdaad dat verzoekster in het jaar 2015 geen inkomsten heeft gehad. Het document vermeldt echter uitdrukkelijk dat het werd opgesteld, louter op basis van verklaringen van verzoekster zélf (eigen onderlijning):

« Attestation délivré à l'intéressé, sur sa demande, au vu de sa déclaration sur l'honneur du pour servir et valoir ce que de droit. »

Verzoekster betwist niet dat het document werd opgesteld louter en alleen op basis van haar eigen verklaringen. Aangezien haar onvermogen door geen enkel ander document wordt gestaafd, komt het niet kennelijk onredelijk over te besluiten dat onvoldoende werd aangetoond dat verzoekster onvermogen is. Nochtans is een afdoende bewijs van onvermogen essentieel om 'het ten laste zijn' te kunnen beschouwen als noodzakelijk en niet als bijkomstig. Het loutere feit een economisch zwak profiel te hebben (62-jarige weduwe), is onvoldoende draag- en bewijskrachtig om hieraan tegemoet te komen.

Verzoekster meent dat het hoorrecht werd geschonden. Nochtans maakt zij niet aannemelijk welke elementen een ander licht op de zaak hadden kunnen werpen. Verzoekster betoogt dat zij bijkomende attesten had kunnen opvragen bij de Marokkaanse autoriteiten indien zij had geweten dat de onvermogen niet voldoende werd aangetoond. Verzoekster lijkt daarmee te suggereren dat het hoorrecht een voorafname zou inhouden op de uiteindelijke beslissing ten gronde over de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, quod certe non. Zij was op de hoogte van de noodzaak van het bewijs van onvermogen, middels de bijlage 19ter die haar werd overhandigd op 2 november 2016."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoekster het recht op verblijf geweigerd wordt omdat, gezien zij "niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, (...) uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon",

waarbij wordt toegelicht dat het door haar voorgelegde "*attestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice) 2015*" dd. 07.11.2016 n° 30751-216" niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs van onvermogen nu het "*werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene, en (...) dan ook (wordt) beschouwd als een verklaring op eer*", waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en waarvan de inhoud niet gestaafd wordt door overige stukken. Tevens wordt in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht waarom het gegeven dat de verzoekster "*sedert november 2016 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, (...) geen afbreuk (doet) aan bovenstaande vaststellingen*".

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"(...)

§ 2 *Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:*

(...)

4° *de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.*

(...)"

Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt niet onder welke voorwaarden een bloedverwant in opgaande lijn kan worden beschouwd als zijnde 'ten laste' van de Unieburger die hij vervoegt. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitevinding en -appreciatie impliceert tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Te dezen laat de verzoekster gelden dat zij een aantal documenten heeft voorgelegd om aan te tonen dat "*ze reeds in Marokko op structurele wijze afhankelijk was van de steun van haar dochter en schoonzoon*". Zij vindt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in zijn beoordeling van het door haar voorgelegde document "*attestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice) 2015*" te kort door de bocht is gegaan.

Vooreerst stipt zij aan dat dit attest, waaruit blijkt dat zij geen inkomsten had in het jaar 2015, niet zomaar mag worden weggezet als een verklaring op eer. Het werd immers afgeleverd door de lokale belastingautoriteit van Nador, die een overzicht geeft van haar inkomsten en waarvan "*(m)en mag aannemen dat een belastingdienst op de hoogte is van de inkomsten van een persoon*". De verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat op het door haar voorgelegde "*attestation du revenu global*

imposé au titre de l'année (exercice) 2015" uitdrukkelijk het volgende wordt vermeld: "(a) *attestation délivré à l'intéressé, sur sa demande, au vue de sa déclaration sur l'honneur du servir et valoir ce que de droit*" (eigen vertaling: attest afgegeven aan de geïnteresseerde, op haar vraag, in het licht van haar verklaring op eer). Gelet op deze vermelding maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze dit attest niet aanvaard heeft als een afdoende bewijs van haar onvermogen omdat het "werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene" en beschouwd moet worden als een verklaring op eer waarvan de inhoud niet gestaafd wordt door overige stukken. Door dit document te ondertekenen heeft de betrokken belastingautoriteit inderdaad de inhoud ervan bekrachtigd, met name dat de verzoekster bepaalde verklaringen heeft gedaan omtrent haar inkomsten. Uit niets blijkt dat de belastingautoriteit de waarachtigheid van deze verklaringen is nagegaan. Uit de genoemde vermelding blijkt net het tegendeel. De omstandigheid dat elk attest dat men bij een overheid aanvraagt een "gesolliciteerd karakter" heeft, doet geen afbreuk aan het gebrek aan bewijswaarde van het thans voorliggende "attestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice) 2015", waarop duidelijk wordt vermeld dat het aan de betrokkene werd afgeleverd op haar vraag en in het licht van haar verklaring op eer. Het is niet zozeer het gegeven dat de verzoekster zelf aan het bestuur gevraagd heeft om een dergelijk attest dat dit attest een gesolliciteerd karakter geeft, doch wel de omstandigheid dat het bestuur dit attest op vraag van de verzoekster afgeeft louter op basis van haar eigen verklaringen.

Voorts wijst de verzoekster er terecht op dat "het bewijs van 'ten laste zijn' met elk passend middel bewezen (mag) worden" en dat "(o)ok een ander bewijsmiddel dan een certificaat afgeleverd door de bevoegde autoriteit in het land van herkomst (...) aanvaard (moet) worden". Zij kan evenwel niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat hieruit "a fortiori (volgt) dat ook het attest van verzoekster, waaruit blijkt dat ze in het jaar 2015 geen inkomsten had, en dat bekrachtigd werd door de lokale belastingdienst niet zomaar aan de kant mag geschoven worden als bewijselement". Nu dit attest louter gebaseerd is op de verklaringen op eer van de verzoekster die niet worden gestaafd door overige stukken, wordt immers niet ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dit attest als een passend bewijsmiddel diende te beschouwen.

Ten slotte laat de verzoekster gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft nagelaten om het dossier "holistisch" te bekijken en alle bewijsstukken en haar profiel mee in overweging te nemen. Zij licht toe dat zij niet alleen een "attestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice) 2015" voorlegde, maar ook bewijzen van geldstortingen voor in totaal meer dan € 16.000 die haar in staat stelden om in haar levensonderhoud te voorzien, zeker gezien de lagere levenskost in Marokko, en dat haar zwak economisch profiel – ze is een weduwe van 62 jaar oud – niet in rekening werd gebracht. Zij meent dat uit het geheel van deze omstandigheden wel degelijk blijkt dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Vooreerst wordt er op gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bewijzen van de geldstortingen wel degelijk in rekening heeft gebracht. Hoewel niet kan worden ontkend dat deze geldstortingen een aanwijzing kunnen zijn dat de verzoekster ten laste was van de referentiepersoon, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekster en de referentiepersoon tevens haar al dan niet onvermogen zijn heeft betrokken en heeft geoordeeld dat gezien zij "niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, (...) uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon". Ook door aan te stippen dat zij een zwak economisch profiel heeft, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat zij "niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn". Uit het loutere feit dat de verzoekster 62 jaar is en weduwe (en dat zij geldstortingen ontving van de referentiepersoon) volgt immers nog niet noodzakelijk dat zij onvermogen is.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

2.3.3. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)"

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Te dezen heeft de verzoekster ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu*, nadat de verzoekster in het kader van haar aanvraag in de mogelijkheid was alle volgens haar dienstige bewijsstukken over te maken om te staven dat zij ten laste was van de referentiepersoon, haar alsnog diende uit te nodigen om bijkomende attesten bij de Marokkaanse overheid op te vragen. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij, door de loutere omstandigheid dat zij niet gevraagd werd voor een verhoor, niet in de mogelijkheid was om bijkomende attesten voor te leggen over haar voorgehouden financiële onvermogen. Er anders over oordelen zou ertoe leiden dat het hoorrecht wordt aangewend om een extra beroepsmogelijkheid af te dwingen bij de verwerende partij of om de administratieve procedure nodeloos rekken. Bovendien staat het de verzoekster nog steeds vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen en daarbij de bijkomende attesten over te maken die zij aan het bestuur wenst mee te delen.

Bovendien – en ten overvloede – wordt er op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet weigeren van haar verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar schoonzoon, die de Spaanse nationaliteit heeft, hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40). Zelfs zo al zou worden aangenomen dat de verzoekster niet de gelegenheid zou hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, *quod non*, dan nog dient *in casu* te worden vastgesteld dat zij door louter aan te geven dat zij bij de Marokkaanse autoriteiten bijkomende attesten had kunnen opvragen, zonder enigszins te specificeren om welke attesten het gaat, nalaat concrete elementen aan te brengen die zij had kunnen aanvoeren en die het al dan niet afleveren van de thans bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest en van de hoorplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN